

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 14ης Φεβρουαρίου 1990 *

Στην υπόθεση T-38/89,

Ingfried Hochbaum, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών 1040, avenue des Nerviens 53, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Βρυξελλών Jean-Noël Louis, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο, τη δικηγόρο Yvette Hamilius, 10, boulevard Royal,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raerenbusch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής με τις οποίες ακύρωσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/902/84 και δημοσίευσε στη συνέχεια την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/83/87,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, πρόεδρο τμήματος (εισηγητής), B. Vesterdorf και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης Ιανουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 1 Κατόπιν της δημοσιεύσεως, το 1984, της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/902/84, ο Hochbaum, υπάλληλος της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού (ΓΔ IV) της Επιτροπής, υπέβαλε την υποψηφιότητά του, όπως και δεκαπέντε άλλοι υπάλληλοι, για τη θέση του προϊσταμένου του τμήματος « κρατικά μονοπώλια και δημόσιες επιχειρήσεις ». Επειδή η Επιτροπή διόρισε άλλον υποψήφιο, τον Waterschoot, ο Hochbaum άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατ' αυτής της πράξεως διορισμού.

- 2 Με απόφαση της 9ης Ιουλίου 1987, το Δικαστήριο ακύρωσε την προσβληθείσα πράξη διορισμού και, συνεπώς, την απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος, με την αιτιολογία, ιδίως, ότι η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών για τους βαθμούς A 2 και A 3 (στο εξής: η επιτροπή Νοέι, από το όνομα του τότε προέδρου της), δεν είχε γνωμοδοτήσει με βάση πλήρεις φακέλους υποψηφίων (Hochbaum και Rawes, 44/85, 77/85, 294/85 και 295/85, Συλλογή 1987, σ. 3259).

- 3 Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή επανέλαβε τη διαδικασία προσλήψεως την οποία είχε κινήσει προ τριετίας και ζήτησε εκ νέου τη γνώμη της επιτροπής Νοέι για το σύνολο των υποψηφιοτήτων που υποβλήθηκαν το 1984 βάσει της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/902/84. Ύστερα, συμμεριζόμενη τη γνώμη της εν λόγω επιτροπής, η οποία προέτεινε νέα δημοσίευση ανακοινώσεως κενής θέσεως « κατά τρόπον ώστε να καταστεί δυνατή η ολοκλήρωση της διαδικασίας διορισμού στα πλαίσια των απαιτούμενων από το Δικαστήριο συνθηκών πλήρους διαφάνειας », η Επιτροπή αποφάσισε να ακυρώσει την προαναφερθείσα ανακοίνωση κενής θέσεως και να κινήσει νέα διαδικασία για την πλήρωση της επίμαχης θέσης, δημοσιεύοντας, στις 7 Αυγούστου 1987, την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/83/87. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην προκειμένη περίπτωση τα απαιτούμενα από τις δύο ανακοινώσεις προσόντα ταυτίζονταν. Ο Hochbaum και δέκα άλλοι υποψήφιοι υπέβαλαν την υποψηφιότητά τους στο πλαίσιο της νέας ανακοινώσεως κενής θέσεως και, στις 15 Οκτωβρίου 1987, η Επιτροπή διόρισε, κατόπιν γνωμοδοτήσεως της επιτροπής Νοέι, τον Waterschoot προϊστάμενο τμήματος.

- 4 Στο μεταξύ ο Hochbaum είχε υποβάλει, στις 18 Σεπτεμβρίου 1987, ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως) κατά των αποφάσεων — οι οποίες

αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο — με τις οποίες η Επιτροπή ακύρωσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/902/84 κατόπιν της προαναφερομένης απόφασεως του Δικαστηρίου και δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/83/87 σχετικά με την επίμαχη θέση. Έξι μήνες αργότερα, με απόφαση της 17ης Μαρτίου 1988 που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 15 Απριλίου, η διοίκηση απέρριψε αυτή την ένσταση.

- 5 Υπό τις συνθήκες αυτές ο Hochbaum άσκησε την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Ιουλίου 1988, εντός των προθεσμιών που τάσσονται από το άρθρο 91, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο. Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε στο σύνολό της ενώπιον του Δικαστηρίου. Μετά το πέρας της, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση αυτή στο Πρωτοδικείο με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, κατ' εφαρμογήν της απόφασεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 6 Οι διάδικοι υπέβαλαν τα ακόλουθα αιτήματα.

Ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει άκυρη και άνευ εννόμου αποτελέσματος:

- α) την απόφαση με την οποία η Επιτροπή ακύρωσε την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/902/84·
- β) εφόσον κριθεί αναγκαίο, τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του προϊσταμένου του τμήματος « δημόσιες επιχειρήσεις και κρατικά μονοπώλια » την οποία αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως·
- γ) τη δημοσίευση στις 31 Ιουλίου 1987 από την Επιτροπή, ύστερα από σχετική απόφαση, της ανακοίνωσης κενής θέσεως COM/83/87, που αφορούσε τη θέση του προϊσταμένου του τμήματος « δημόσιες επιχειρήσεις και κρατικά μονοπώλια, εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 », βαθμού Α 3, στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού (ΓΔ IV), καθώς και όλες τις πράξεις τις οποίες εξέδωσε στη συνέχεια η Επιτροπή μετά το πέρας αυτής της παράνομης διαδικασίας, συμπεριλαμβανομένου του « νέου » (τρίτου) διορισμού του Waterschoot·

δ) εφόσον κριθεί αναγκαίο, τη ρητή απορριπτική απόφαση της Επιτροπής όσον αφορά την ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 16 Νοεμβρίου 1987 και η οποία πρωτοκολλήθηκε στη γενική γραμματεία με τον αριθμό 3194/87·

- να υποχρεώσει την καθής στην καταβολή ενός φράγκου ως προκαταβολή για τη ζημία η οποία πρόκειται να εκτιμηθεί αργότερα·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα, καθώς και στα αναγκαία έξοδα του προσφεύγοντος για τους σκοπούς της δίκης.

Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη ή, τουλάχιστον, αβάσιμη·
- να αποφασίσει επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις.

Επί του παραδεκτού

- 7 Η καθής υποβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής για τους εξής λόγους: η προσβαλλόμενη πράξη δεν είναι βλαπτική και, εξάλλου, ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον. Όσον αφορά τον πρώτο από τους λόγους αυτούς, το καθού κοινοτικό όργανο ισχυρίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ως βλαπτικές πράξεις μπορούν να θεωρηθούν μόνον εκείνες που μπορούν να επηρεάσουν άμεσα την έννομη κατάσταση του προσφεύγοντος (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 1964, Pistoij, 26/63, Rec. 1964, σ. 673 και της 11ης Ιουλίου 1974, Reinarz, σκέψη 13, 177/73 και 5/74, Rec. 1974, σ. 819). Από αυτά συμπεραίνει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι βλαπτικές, καθόσον, αφού τα απαιτούμενα και στις δύο ανακοινώσεις προσόντα ταυτίζονταν, ο Hochbaum υπέβαλε εγκύρως την υποψηφιότητά του και υπό τις ίδιες συνθήκες στα πλαίσια της νέας διαδικασίας προς πλήρωση κενής θέσεως την οποία αφορούσε η ανακοίνωση COM/83/87. Η Επιτροπή επικαλείται, επιπλέον, προς στήριξη της απόψεως αυτής τις αποφάσεις Küster και De Roubaix, βάσει των οποίων « η ανακοίνωση κενής θέσεως, εφόσον οι (σχετικές με την πρόσβαση στη θέση την οποία αφορά) προϋποθέσεις έχουν ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό της υποψηφιότητας υπαλλήλων οι οποίοι έχουν δικαίωμα για μετάθεση ή προαγωγή, αποτελεί βλαπτική πράξη γι' αυτούς τους υπαλλήλους » (αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 1975, 79/74, σκέψη 6, Rec. 1975, σ. 725 και της 11ης Μαΐου 1978, 25/77, σκέψη 8, Rec. 1978, σ. 1081).

- 8 Η ένσταση απαραδέκτου που υπέβαλε η καθής δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, όταν ένας υποψήφιος έχει γίνει δεκτός να μετάσχει σε έναν διαγωνισμό, έχει ως εκ τούτου έννομο συμφέρον όσον αφορά την εξέλιξη που επιφυλάσσει στον διαγωνισμό αυτόν η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Εν προκειμένω, το γεγονός ότι διακόπηκε η αρχική διαδικασία και κινήθηκε νέα προς πλήρωση της κενής θέσεως μετέβαλε τις αντικειμενικές συνθήκες της συγκριτικής εξετάσεως των διαφόρων υποψηφιοτήτων διότι, αφενός, κατέστησε δυνατή τη συμμετοχή νέων ανταγωνιστών και, αφετέρου, παρέσχε τη δυνατότητα να ληφθούν υπόψη η πείρα και οι τίτλοι που απέκτησαν οι υποψήφιοι κατά τη διάρκεια της περιόδου τριών ετών που μεσολάβησε μεταξύ των δύο προκηρύξεων διαγωνισμού. Συνεπώς, ο προσφεύγων έχει στην προκειμένη περίπτωση έννομο συμφέρον.
- 9 Επιπλέον, το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής πρέπει να εξεταστεί με βάση τον ειδικό χαρακτήρα των επιμάχων πράξεων, καθώς οι πράξεις αυτές εκδόθηκαν κατόπιν αποφάσεως του Δικαστηρίου. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι « δεν χωρεί αμφισβήτηση ότι εκείνοι τους οποίους αφορά μια απόφαση ... που ακυρώνει πράξη ενός κοινοτικού οργάνου είναι άμεσα ενδιαφερόμενοι όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο το όργανο εκτελεί την απόφαση αυτή ... επομένως νομιμοποιούνται να ζητήσουν από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ενδεχόμενη παράβαση, εκ μέρους του οργάνου, των υποχρεώσεων που υπέχει δυνάμει των κειμένων διατάξεων » (απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1976, Küster, σκέψεις 8 και 9, 30/76, Rec. 1976, σ. 1719). Στην παρούσα υπόθεση, η ακύρωση της πρώτης ανακοινώσεως κενής θέσεως και η κίνηση νέας διαδικασίας για την πλήρωσή της με τη λήψη των επιμάχων αποφάσεων αποτελεί ασφαλώς τον τρόπο με τον οποίο η καθής θέλησε να εκτελέσει την απόφαση του Δικαστηρίου και, επομένως, αφορά άμεσα τον προσφεύγοντα.
- 10 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

- 11 Η ασκηθείσα προσφυγή ακυρώσεως βασίζεται σε τρεις λόγους, οι οποίοι αφορούν αντίστοιχα παράβαση του άρθρου 176 της Συνθήκης, παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και κατάχρηση εξουσίας.
- 12 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο, ο Hochbaum θεωρεί ότι η εκτέλεση της προαναφερθείσας απόφασης της 9ης Ιουλίου 1987 προϋπέθετε ότι η Επιτροπή έπρεπε να συνεχίσει τη διαδικασία, που είχε αρχίσει με τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/902/84, από το σημείο στο οποίο αυτή βρισκόταν πριν από την έκδοση των παρανόμων αποφάσεων, καθώς το παράνομο της ακυρωθείσας πράξης διορισμού δεν επηρέασε το σύνολο της διαδικασίας.

13. Επ' αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση την οποία επικαλείται ο προσφεύγων ακυρώνει την πράξη διορισμού του Waterschoot λόγω της πλημμέλειας που αφορά τη διαδικασία εξετάσεως των προσόντων των διαφόρων υποψηφίων. Συνεπώς, η προαναφερθείσα απόφαση Hochbaum, όπως προκύπτει σαφώς από τις αιτιολογικές της σκέψεις, έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση του διορισμού καθώς και της διαδικασίας εξέτασεως των υποψηφιοτήτων. Εντούτοις, η πλημμέλεια από την οποία έπασχε η διαδικασία επιλογής δεν είχε επίπτωση στο κύρος της ανακοινώσεως κενής θέσεως με την οποία άρχισε η διαδικασία, καθώς τούτο ουδέποτε αμφισβητήθηκε.
14. Πάντως, από την εγκυρότητα της ανακοινώσεως κενής θέσεως — η οποία δεν ακυρώθηκε από το Δικαστήριο — δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, προς εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου, να συνεχίσει τη διαδικασία από το σημείο στο οποίο αυτή βρισκόταν πριν από την έκδοση της παράνομης πράξης. Πράγματι η μόνη υποχρέωση της Επιτροπής που απορρέει από την απόφαση του Δικαστηρίου συνίσταται στην εξάλειψη των πλημμελειών από τις οποίες έπασχε η διαδικασία εκδόσεως της ακυρωθείσας πράξης. Ειδικότερα, το — προβαλλόμενο από τον προσφεύγοντα — γεγονός ότι η απόφαση ατέρριψε το αίτημά του περί επιδικάσεως ενός φράγκου προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, με την αιτιολογία ότι η ακύρωση αρκεί για την αποκατάσταση των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος, δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να συνεχίσει την αρχική διαδικασία.
15. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) δεν είναι υποχρεωμένη να συνεχίσει μέχρι τέλους μια διαδικασία προσλήψεως κινηθείσα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (βλέπε αποφάσεις της 24ης Ιουνίου 1969, Fux, σκέψη 11, 26/68, Rec. 1969, σ. 145 και της 9ης Φεβρουαρίου 1984, Kohler, σκέψη 22, 316/82 και 40/83, Συλλογή 1984, σ. 641). Αυτή η αρχή εξακολουθεί να ισχύει ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία, όπως και στην υπό κρίση υπόθεση, η διαδικασία προσλήψεως ακυρώνεται μερικώς με απόφαση του Δικαστηρίου (βλέπε απόφαση της 8ης Ιουνίου 1988, Βλάχου, σκέψεις 23 έως 25, 135/87, Συλλογή 1988, σ. 2901). Από αυτό προκύπτει ότι η απόφαση της 9ης Ιουλίου 1987 δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να έχει επίπτωση επί της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής να διευρύνει τις δυνατότητες επιλογής της προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Πράγματι, αφού η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να συνεχίσει την αρξαμένη διαδικασία, a fortiori, εδικαιούτο να κινήσει νέα διαδικασία προσλήψεως.
16. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η καθής δεν παρέβη το άρθρο 176 της Συνθήκης ακυρώνοντας την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/902/84 και αρχίζοντας νέα διαδικασία προς πλήρωσή της κατόπιν της ακυρώσεως από το Δικαστήριο του διορισμού του Waterschoot.

- 17 Επομένως, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.
- 18 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων αφορά την παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως: ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η ακύρωση της ανακοινώσεως κενής θέσης COM/902/84 αποτελεί στην πραγματικότητα νέα σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του: δεδομένου ότι η απόφαση αυτή είναι βλαπτική γι' αυτόν και του προκαλεί σοβαρή ζημία, θα έπρεπε να του κοινοποιηθεί με αιτιολογημένη απόφαση, λαμβανομένου υπόψη του διατακτικού της προαναφερθείσας αποφάσεως του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1987.
- 19 Επ' αυτού αρκεί η διαπίστωση ότι, αφού οι προσβαλλόμενες αποφάσεις εμπίπτουν στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής για την οργάνωση των υπηρεσιών της, η Επιτροπή συμμορφώθηκε πλήρως προς την οριζόμενη στο άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως υποχρέωση αιτιολογήσεως με τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως COM/83/87, η οποία εντάσσεται στη γενική αλληλουχία γεγονότων που γνώριζε ο προσφεύγων και του παρείχε τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο των επίδικων πράξεων (βλέπε απόφαση της 1ης Ιουνίου 1983, Seton, σκέψεις 47 και 48, 36/81, 37/81 και 218/81, Συλλογή 1983, σ. 1789).
- 20 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.
- 21 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως η Επιτροπή φέρεται ότι ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας δημοσιεύοντας την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/83/87 προκειμένου να δώσει μια επίφαση νομιμότητας στην απόφαση περί διορισμού του Waterschoot. Κατά τον προσφεύγοντα, η απόφαση αυτή είχε ληφθεί στην πραγματικότητα πριν από τη δημοσίευση της προαναφερθείσας ανακοίνωσης, ενώ η τυπική απόφαση περί διορισμού εκδόθηκε αργότερα και χωρίς καμία πραγματική συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων.
- 22 Όπως έχει ήδη δεχθεί το Δικαστήριο (βλέπε την προαναφερθείσα υπόθεση Βλάχου), κατάχρηση εξουσίας μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται μόνον εάν αποδεικνύεται ότι η ΑΔΑ, εκδίδοντας την επίδικη πράξη, επιδίωκε σκοπό διάφορο εκείνου τον οποίο επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση. Επομένως, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να ελέγξει αν ο προσφεύγων απέδειξε, στην παρούσα υπόθεση, ότι η ΑΔΑ επιδίωξε σκοπό διάφορο από το συμφέρον της υπηρεσίας λαμβάνοντας τις επίμαχες αποφάσεις.

- 23 Συναφώς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή ακύρωσε την αρχικώς κινηθείσα διαδικασία και δημοσίευσε νέα ανακοίνωση κενής θέσεως με σκοπό να μπορέσει να λάβει υπόψη την πείρα που απέκτησε ο Waterschoot ύστερα από την ακύρωση του παράνομου διορισμού του ως προϊσταμένου τμήματος. Προς στήριξη της απόψεώς του διατείνεται ειδικότερα ότι, κατά τον χρόνο δημοσίευσσεως της πρώτης ανακοινώσεως κενής θέσεως, ο Waterschoot δεν συγκέντρωνε τα απαιτούμενα προσόντα για να υποβάλει εγκύριως την υποψηφιότητά του.
- 24 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η ΑΔΑ διαθέτει διακριτική ευχέρεια σε θέματα προαγωγών και ότι ο έλεγχος του Δικαστηρίου πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν η ΑΔΑ έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο (βλέπε ιδίως την απόφαση της 22ας Ιουνίου 1989, Βγus, σκέψη 17, 104/88, Συλλογή 1989, σ. 1873). Ομως στην υπό κρίση υπόθεση δεν προκύπτει από κανένα αντικειμενικό στοιχείο της δικογραφίας ότι ο Waterschoot δεν συγκέντρωσε τις προϋποθέσεις προς υποβολή της υποψηφιότητάς του για την επίδικη θέση προτού ασκήσει τις αρμοδιότητες του προϊσταμένου του τμήματος « κρατικά μονοπώλια και δημόσιες επιχειρήσεις ».
- 25 Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, ακόμα και αν η Επιτροπή έλαβε υπόψη την πείρα που απέκτησε ο Waterschoot ύστερα από τον πρώτο διορισμό του, αυτό δεν σημαίνει ότι αυτό το κοινοτικό όργανο επιδίωξε σκοπό διάφορο από το συμφέρον της υπηρεσίας, ενεργώντας έτσι κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 26 Επομένως, δεν υφίστανται τα απαιτούμενα στοιχεία προς απόδειξη του ότι η καθής ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας. Συνεπώς, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.
- 27 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 28 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Saggio

Vesterdorf

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Φεβρουαρίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

A. Saggio